

Saa snart Kursmægleren af sine Ordre ser, at Kursen er i Færd med at stige væsentlig højere eller synke væsentlig lavere, end den foregaaende Børsdag, er han forpligtet til at bringe dette til det ordregivende Børspublikums Kundskab ved straks paa Kurstavlerne at anføre: + + + eller ÷ ÷ ÷.

Den her skildrede Enhedskurs bruges i Berlin og Frankfurt i Kassa-Markedet — og den samme Metode brugtes ogsaa ved Fastsættelsen af den saakaldte »Førstekurs« i *Terminsmarkedet*. Men ved Siden heraf noteredes der i dette en Række *Terminskurser*, som gengav alle de Priser, hvortil i Børstiden Handeler blev afsluttede ved Hjælp af Kursmæglere — de udenfor Mæglerskranken afsluttede Handeler kunde vel ogsaa komme til officiel Notering, men havde ingen Ret dertil: Kursmæglerne var ikke forpligtede til at tage Hensyn til dem.

Terminforretningen er saaledes stedse paa Berlinerbørsen, lige som paa de øvrige Verdenspladser (London, Paris og New York), foregaaet *kontinuerlig* og til *bevægelige Kurser*, hvorimod det Tusinde af Papirer, der daglig omsættes paa *Kassa-Markedet*, kun reguleres een Gang daglig og til een enkelt Gennemsnitssats (»der starré Kurs«, som den er blevet kaldt).

Denne specifikke tyske Noteringsmaade blev ved sin Indførelse anset for overordentlig hensigtsmæssig for Værdipapirer, som den rene Børsspekulation holdt sig fjernt fra, og som derfor sædvanlig kun omsattes i smaa Poster — for disses Vedkommende fandt der en Udligning Sted af hele Landets Tilbud og Efterspørgsel paa en bestemt Plads og paa et bestemt Klokkeslet, som netop stemmer med Børsens egentlige Væsen: Omsættningens Koncentration. Enhedskursen udelukker desuden enhver Tvivl om, til hvilken Kurs en Bankier eller Mægler skal udføre sin Kommittents Ordre — Veksellererens Kunder risikerer ikke at blive »skaarne« paa Kursen.

Da imidlertid Spekulationen paa Berlinerbørsen i stort Omfang begyndte at kaste sig over Kassa-Papirer, gjorde i 1912 Statskommisæreren sig til Talsmand for stærk Tvivl om denne Noteringsmaades Hensigtsmæssighed. Den kunde nemlig altfor let benyttes til allehaande Børsmanøvrer fra saadanne Bankierhuses Side, som til Tider havde dette eller hint Papir »under Kontrol«. Man paastod, at det kun altfor ofte skete, at naar en Bankier fik Færten af, at der i »hans« Papir var givet store ulimiteerede Købeordrer, lod han Kursen kunstigt skrue op for at blive af med en saa stor Del af sine egne Stykker, som det uden Tryk paa Kursen var muligt, til en 10—20 pCt. højere Pris. Eller naar han omvendt erfarede, at der tilfældigvis en Dag hobede sig større ulimiteerede Salgsordrer op, benyttede han sig af Situationen til at skaffe sig i Besiddelse af en Del Stykker til abnorm billig Pris og solgte dem saa næste Dag til en højere Kurs. Hvad der dog navnlig stod Statskommisæreren for Hovedet var den stigende Tendens paa Berlinerbørsen til ikke blot at presse alle saadanne Papirer, hvor Markedet var lille og Ordrene faa og Enhedskursen derfor ret passende, ind i denne Noteringsmaades Prokrustes-Seng, men navnlig ogsaa saadanne Papirer, der uafbrudt omsattes i stor Mængde i det frie Marked. Her kan en Enhedskurs nemlig give Publikum et falsk Billede af, hvad der faktisk foregaaer paa Børsen, thi selv om Prisen her en Dag, som Følge af de professionelle Spekulanter Handeler i det frie Marked, svinger op og ned med Købe- og Salgsordre i skiftende Strømninger, bringer den officielle Kursliste kun den ene stive Dagskurs, som ikke en Gang gengiver Gennemsnittet af *alle* de indbyrdes forskellige Priser, til hvilke der under Børsens Forløb kan være afsluttet Handeler, men kun af den ringe Brøkdél af Ordrene, som er blevet unddraget Omsætningen i det aabne Marked og overgivet Kursmæglerne til Udførelse. Kursmæglerne er tvungne til at beregne Noteringskursen efter de for dem foreliggende Ordre, uden Hensyn til, hvilke Handeler der faktisk kan være blevet afsluttet udenfor